

Arrest

nr. 342 479 van 6 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 17 november 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 17 oktober 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 17 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugrijvings- of verwijderingsprocedure.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 17.10.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

□ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd onder aanhoudingsmandaat geplaatst op 31.05.2025 voor wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen. Feiten waarvoor hij later mogelijks veroordeeld kan worden.

Op 29/05/2025 werd kortstondig toezicht gehouden op een groep personen die zich verzameld leken te hebben in de V.K.(...)straat, dit naar aanleiding van eerdere geweldsincidenten met vuurwapengebruik die zich er recent zouden hebben voorgedaan. Zij verdelen zich over twee voertuigen en worden gecontroleerd. In het voertuig waar inverdenkinggestelde in wordt aangetroffen, wordt een medeverdachte in het bezit gevonden van een vuurwapen. In de gsm van inverdenkinggestelde worden aanwijzingen gevonden van communicaties over zaken die die dag zouden moeten worden geregeld worden. Op de route van een verdachte die zich te voet van de plaats verwijderde, wordt op aangegeven van een getuige eveneens een doorgeladen vuurwapen gevonden.

Er bestaan ernstige aanwijzingen van schuld in hoofde van inverdenkinggestelde, gelet op namelijk het aantreffen van de wapens, het geld en de resultaten van de uitlezing van de telefonie.

Feiten als hoger omschreven en gekwalificeerd getuigen van een bijzonder gewelddadige ingesteldheid. Dergelijke feiten, waarbij vuurwapens worden gedragen op de openbare weg, vormen een directe bedreiging voor de openbare veiligheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde op 10 juni 2025 dat hij sinds 6 januari 2025 in België verblijft; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om te reizen naar zijn land van herkomst; dat hij geen familie, geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen in België heeft; dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn politieke visie en omwille van een bloedvete van 50 jaar geleden en hierdoor is het risico groot dat hij zou sterven. Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 9 januari 2025, dit werd afgewezen op 19 augustus 2025. Op basis van de elementen die in zijn dossier voorkomen, stelde het CGVS vast dat hij niet erkend kan worden als vluchteling. Hij komt ook niet in aanmerking voor de status van subsidiaire bescherming. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Betrokkene ontvangt tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

1.3. Bij arrest nr. XXX XXX van 6 maart 2026 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.1.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van haar eerste middel blijkt dat zij zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept waarbij zij wijst op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast beroept zij zich ook op een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het tweede middel blijkt dat zij tevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in samenhang met artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) geschonden acht.

De verzoekende partij zet haar middelen uiteen als volgt:

“3.1 Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980.

Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk “copy & paste”. Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op een aanhoudingsmandaat dat werd afgeleverd na een vermeend wapenbezit.

De overheid baseert zich in haar oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden: (...)

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit aanhoudingsmandaat zonder de schuldverklaring aan de tenlastelegging(en) af te wachten.

De overheid kan niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker heeft onderzocht. Zij kan niet aantonen dat verzoeker wel degelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Integendeel verzoeker werd al snel vrijgelaten onder borgsom en dit zonder dat hij beschikt over een verblijfsrecht in de EU.

De overheid heeft niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.”

en:

“1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28). Dat is in casu, geenszins het geval.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op het aanhoudingsmandaat en de poging tot een vermeend wanbedrijf zonder dat enige schuld vaststaat.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit aanhoudingsmandaat.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen, temeer omdat verzoeker zo goed als meteen werd vrijgelaten onder betaling van een borgsom.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan. Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).

Zo heeft men verzoeker zelfs niet ondervraagd in het bijzijn van een tolk Turks.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van haar eerste en tweede middel de schending aanvoert van "de algemene beginselen van behoorlijk bestuur", merkt de Raad op dat deze generieke term geen duidelijke omschrijving uitmaakt van de geschonden geachte rechtsregels.

Verder dient te worden opgemerkt dat waar de verzoekende partij bij haar toelichting bij het tweede middel verwijst naar de schending van artikel 13 van het EVRM zij nalaat om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit artikel schendt.

Het eerste en tweede middel zijn in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven weergeeft op basis waarvan deze beslissing is genomen. In de motivering wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, namelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De duur van het inreisverbod wordt vervolgens bepaald op drie jaar. In dit verband wordt gesteld dat de verzoekende partij op 31 mei 2025 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor “wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen”, feiten waarvoor zij later mogelijk veroordeeld kan worden, dat op 29 mei 2025 kortstondig toezicht werd gehouden op een groep personen die zich verzameld leken te hebben in de V.K. straat, dit naar aanleiding van eerdere geweldsincidenten met vuurwapengebruik die zich er recent zouden hebben voorgedaan, dat zij zich over twee voertuigen verdelen en gecontroleerd worden, dat in het voertuig waarin de verzoekende partij wordt aangetroffen, een medeverdachte in het bezit wordt gevonden van een vuurwapen, dat in de gsm van de verzoekende partij aanwijzingen worden gevonden van communicaties over zaken die die dag zouden moeten worden geregeld, dat op de route van een verdachte die zich te voet van de plaats verwijderde op aangeven van een getuige eveneens een doorgeladen vuurwapen wordt gevonden, dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van de verzoekende partij, gelet op namelijk het aantreffen van de wapens, het geld en de resultaten van de uitlezing van de telefonie, dat de feiten als hoger omschreven en gekwalificeerd getuigen van een bijzonder gewelddadige ingesteldheid, dat dergelijke feiten, waarbij vuurwapens worden gedragen op de openbare weg, een directe bedreiging vormen voor de openbare veiligheid, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, dat zij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden en dat gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De verwerende partij geeft vervolgens nog weerslag van haar onderzoek in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM en stelt dat een schending van deze artikelen niet aannemelijk wordt gemaakt en dat zij bijgevolg rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11 (van de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing, gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden, onvoldoende wordt gemotiveerd en dat er sprake is van een “*manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte*”, maar maakt dit – mede gelet op wat volgt – geenszins aannemelijk.

In zoverre de verzoekende partij meent dat het inreisverbod dat aan haar afgeleverd werd niets meer of minder is dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat dit letterlijk een copy paste is, dat alleen al om die reden er zich ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de motivering, dat men, gezien het toch om een andere maatregel gaat, toch een andere motivering zou mogen verwachten, *quod non*, merkt de Raad vooreerst op dat geenszins blijkt dat de thans bestreden beslissing een letterlijke “*copy paste*” is van het bevel vermeld in punt 1.1. Immers wordt in voornoemd bevel gemotiveerd dat de verzoekende partij op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 13° van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven omdat zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, omdat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden en omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er einde wordt gemaakt aan haar verblijf, terwijl in de thans bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied omdat haar voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Wel kan worden vastgesteld dat een gedeelte van de motieven van het bevel vermeld in punt 1.1. overeenstemt met het merendeel van de motieven van de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod. De Raad wijst erop dat het gegeven dat eenzelfde motivering is terug te vinden in zowel de verwijderingsmaatregel als het inreisverbod in de thans voorliggende situatie nog niet maakt dat deze motivering wat de duur van het inreisverbod betreft niet als relevant of dienstig en niet als voldoende draagkrachtig is te beschouwen, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet

aannemelijk. Zij toont in die zin dan ook niet aan dat er zich om die reden ernstige vragen gesteld kunnen worden bij de motivering.

De motivering van het bestreden inreisverbod laat de verzoekende partij toe om zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van deze beslissing, alsmede de reden waarom werd geopteerd voor een inreisverbod van drie jaar, te kennen. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig en laat de verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, blijkt niet.

3.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

3.6. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

(...)”

3.7. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet een inreisverbod kon worden opgelegd omdat haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Waar de verzoekende partij stelt dat een inreisverbod op te leggen is in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde en een afwezigheid van humanitaire redenen, lijkt zij te wijzen op de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”* Deze bepaling vindt *in casu* geen toepassing.

In zoverre zij zou menen dat enkel om redenen van openbare orde en inreisverbod kan opgelegd worden, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Betreffende de stelling van de verzoekende partij dat een inreisverbod op te leggen is bij afwezigheid van humanitaire redenen, wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat zij politieke problemen kent in Turkije en dat zij het optreden vreest van de politiediensten omdat zij deelnam aan betogingen. In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt: *“Betrokkene verklaarde op 10 juni 2025 dat (...) hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn politieke visie en omwille van een bloedvete van 50 jaar geleden en hierdoor is het risico groot dat hij zou sterven. Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 9 januari 2025, dit werd afgewezen op 19 augustus 2025. Op basis van de elementen die in zijn dossier voorkomen, stelde het CGVS vast dat hij niet erkend kan worden als vluchteling. Hij komt ook niet in aanmerking voor de status van subsidiaire bescherming. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.”* De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij maakt, mede gelet op voornoemde motieven, geenszins concreet aannemelijk dat haar vermeende politieke problemen in Turkije het nemen van de bestreden beslissing konden verhinderen. De verzoekende partij toont met haar betoog niet *in concreto* aan dat er humanitaire redenen aanwezig waren die het nemen van de bestreden beslissing konden verhinderen en waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.8. Zoals hierna zal blijken, levert de verzoekende partij kritiek op de openbare orde-motieven in de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat er *in casu* een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging van de openbare orde. De Raad benadrukt nogmaals dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoekende partij uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

3.9. Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat me tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer 2011- 2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft aldus, gelet op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en een specifieke motivering hieromtrent dringt zich op (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

3.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden mee in rekening heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. Immers wordt er in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet

getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is.

De verwerende partij staft voornoemde vaststelling door *in casu* te motiveren dat de verzoekende partij op 31 mei 2025 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor “wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen”, feiten waarvoor zij later mogelijk veroordeeld kan worden, dat op 29 mei 2025 kortstondig toezicht werd gehouden op een groep personen die zich verzameld leken te hebben in de V.K. straat, dit naar aanleiding van eerdere geweldsincidenten met vuurwapengebruik die zich er recent zouden hebben voorgedaan, dat zij zich over twee voertuigen verdelen en gecontroleerd worden, dat in het voertuig waarin de verzoekende partij wordt aangetroffen, een medeverdachte in het bezit wordt gevonden van een vuurwapen, dat in de gsm van de verzoekende partij aanwijzingen worden gevonden van communicaties over zaken die die dag zouden moeten worden geregeld, dat op de route van een verdachte die zich te voet van de plaats verwijderde op aangeven van een getuige eveneens een doorgeladen vuurwapen wordt gevonden, dat er ernstige aanwijzingen van schuld bestaan in hoofde van de verzoekende partij, gelet op namelijk het aantreffen van de wapens, het geld en de resultaten van de uitlezing van de telefonie, dat de feiten als hoger omschreven en gekwalificeerd getuigen van een bijzonder gewelddadige ingesteldheid, dat dergelijke feiten, waarbij vuurwapens worden gedragen op de openbare weg, een directe bedreiging vormen voor de openbare veiligheid.

Deze motieven zijn *quasi* letterlijk een herhaling van het gestelde in het aanhoudingsbevel van de verzoekende partij van 31 mei 2025, dat zich het administratief dossier (stuk 20) bevindt en waarin de verzoekende partij in verdenking wordt gesteld van “*deelname criminele organisatie*” en “*inbreuken wapenwetgeving*”.

Betreffende de feiten waarvoor zij werd aangehouden, stelt de verzoekende partij dat zij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in België tijdens de maand januari 2025, dat zij tijdens deze procedure in hotels en dergelijke verbleef, dat zij voor enkele dagen een vriend in Polen heeft bezocht omdat zij financieel niet rondkwam, dat zij hierop terugkeerde naar België, waarna zij een paar dagen in een auto zou slapen, dat zij zich op een bepaalde ochtend vanuit A. naar G. zou hebben begeven om een mogelijk onderkomen te bezichtigen, dat er onderweg een politiecontrole was, dat een van haar vrienden een wapen bij zich had, waarna iedereen werd aangehouden en dat zij gerechtelijk vrij kwam na betaling van een borgsom van 5000 euro. Uit voornoemde motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat in het voertuig waarin de verzoekende partij op 29 mei 2025 werd aangetroffen, een medeverdachte in het bezit werd gevonden van een vuurwapen. Door louter het wapenbezit van een medeverdachte te benadrukken en te laten uitschijnen dat enkel om die reden iedereen werd aangehouden, gaat de verzoekende partij voorbij aan, minstens werpt zij geen ander licht op, het geheel van voornoemde motieven, die steun vinden in het aanhoudingsbevel van 31 mei 2025 en waarin wordt gesteld dat er ook in hoofde van de verzoekende partij ernstige aanwijzingen van schuld bestaan omtrent de feiten van “*wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen*”, gelet op het aantreffen van de wapens, het geld en de resultaten van de uitlezing van de telefonie, waarbij wordt benadrukt dat in de gsm van de verzoekende partij aanwijzingen werden gevonden van communicaties over zaken die die dag zouden moeten worden geregeld. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn of dat hieruit niet kon worden afgeleid dat zij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden.

Waar de verzoekende partij stelt dat de overheid niet kan aantonen dat zij haar gedrag heeft onderzocht, kan de Raad slechts vaststellen dat uit voornoemde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij het gedrag van de verzoekende partij heeft onderzocht, minstens toont de verzoekende partij niet aan welke elementen betreffende haar gedrag de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht en ten onrechte niet in rekening heeft genomen bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij stelt dat cruciaal in deze de definiëring van het begrip openbare orde is, dat in de Terugkeerrichtlijn zelf echter geen definitie van het begrip zit, dat België hier omspringt met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen, dat zij er evenwel aan herinnert dat de uitzondering betreffende de openbare orde evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag beperkend moeten worden uitgelegd, doch toont met dit algemeen betoog niet concreet aan dat de verwerende partij op foutieve, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de verzoekende partij – die geenszins werd veroordeeld voor diefstal, doch onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor “*wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen*” – niet heeft getwijfeld de openbare orde te schaden. Bovendien kan de verzoekende partij in het licht van het bepalen van de duur van maximum drie jaar betreffende motieven waarin gesteld wordt dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden, niet dienstig verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn en de uitlegging ervan door het Hof van Justitie. De Raad herhaalt dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een

inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van “*een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De openbare orde-overwegingen vormen *in casu* een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het verwijzen naar de openbare orde-overwegingen en naar het feit dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden, gebeurt enkel in het kader van het in rekening nemen van de specifieke omstandigheden van het geval bij het bepalen van de duur van het inreisverbod van maximum drie jaar, doch betreft geen toepassing van een openbare orde-bepaling uit de Vreemdelingenwet (artikel 74/11, 1, vierde lid) of de Terugkeerrichtlijn – zoals bij het verminderen of niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek en het opleggen van een inreisverbod voor een duur van vijf jaar of meer – zodat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie betreffende het begrip gevaar voor de openbare orde.

De verzoekende partij stelt dat de Belgische staat, om te oordelen dat een inreisverbod van drie jaar gepast is, zich niet enkel kan baseren op dit aanhoudingsmandaat zonder de schuldigverklaring aan de tenlastelegging(en) af te wachten. Zij stelt ook dat de openbare orde-overwegingen enkel gebaseerd zijn op het aanhoudingsmandaat en de poging tot een vermeend wanbedrijf zonder dat enige schuld vaststaat. De Raad merkt echter op dat ook al houdt het aanhoudingsmandaat geen veroordeling in, dan nog mocht de verwerende partij hieruit wel afleiden dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft de openbare orde te schaden. Het is vaste rechtspraak dat het feit dat een persoon (nog) niet is veroordeeld, niet verhindert dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en dat het vermoeden van onschuld niet verhindert dat de verwerende partij bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Overeenkomstig artikel 16, §5 van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, vaardigt de onderzoeksrechter een aanhoudingsbevel uit wanneer hij het bestaan van ernstige aanwijzingen van schuld vaststelt. Het gegeven dat een onderzoeksrechter aldus ernstige aanwijzingen van schuld kon weerhouden – wat weliswaar niet impliceert dat de verzoekende partij reeds schuldig werd bevonden – vormt in deze dan ook een indicatie dat de aanhouding van de verzoekende partij niet zonder meer berustte op een vergissing en dat zij geheel niets te maken zou hebben met de zaak. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij een eventuele schuldigverklaring aan de tenlasteleggingen diende af te wachten. Waar de verzoekende partij verder nog lijkt voor te houden dat de openbare orde-overwegingen enkel gebaseerd zijn op het aanhoudingsmandaat en de poging tot een vermeend wanbedrijf zonder dat enige schuld vaststaat, kan de Raad er nog op wijzen dat uit het aanhoudingsmandaat niet blijkt dat het gaat om een poging, doch wel om ernstige aanwijzingen van schuld voor “*wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen*”.

Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij, om te oordelen of een inreisverbod van drie jaar gepast is, zich niet enkel heeft gebaseerd op voornoemd aanhoudingsmandaat. De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod de in het aanhoudingsmandaat gemaakte vaststellingen hernomen en tevens gemotiveerd dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om de openbare orde te schaden en dat gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt ook duidelijk dat werd onderzocht of er, wat de verzoekende partij betreft, omstandigheden spelen die kunnen nopen tot het opleggen van een inreisverbod met een kortere duur, doch dat dergelijke omstandigheden niet konden worden vastgesteld. In dit verband wordt duidelijk gemotiveerd: “*Betrokkene verklaarde op 10 juni 2025 dat hij sinds 6 januari 2025 in België verblijft; dat hij geen medische problemen heeft die hem zouden belemmeren om te reizen naar zijn land van herkomst; dat hij geen familie, geen duurzame relatie en geen minderjarige kinderen in België heeft; dat hij niet wenst terug te keren naar zijn land van herkomst omwille van zijn politieke visie en omwille van een bloedvete van 50 jaar geleden en hierdoor is het risico groot dat hij zou sterven. Betrokkene diende een verzoek tot internationale bescherming in op 9 januari 2025, dit werd afgewezen op 19 augustus 2025. Op basis van de elementen die in zijn dossier voorkomen, stelde het CGVS vast dat hij niet erkend kan worden als vluchteling. Hij komt ook niet in aanmerking voor de status van subsidiaire bescherming. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Betrokkene ontvangt tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Gelet op voorgaande wordt geen schending van de artikelen 8 en 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.*” De verzoekende partij toont niet aan dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn.

3.11. Het gegeven dat de bestreden beslissing tevens vermeldt dat gezien de maatschappelijke impact van voornoemde feiten, kan worden afgeleid dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, doet geen afbreuk aan voorgaande motieven en neemt niet weg dat de verwerende partij bij de bepaling van de duur van het inreisverbod slechts rekening heeft gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden, een vaststelling die

de verzoekende partij, mede gelet op het voorgaande, geenszins weerlegt of ontkracht. In die zin is het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij het oordeel dat haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden enkel baseert op een aanhoudingsmandaat dat werd afgeleverd na een vermeend wapenbezit, dat de overheid niet kan aantonen dat zij wel degelijk een gevaar voor de openbare orde zou vormen, dat zij integendeel al snel werd vrijgelaten onder borgsom en dit zonder dat zij beschikt over een verblijfsrecht in de EU, dat de overheid niet heeft onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is, dat er enkel sprake lijkt te zijn van speculatie, dat er niet *in concreto* is onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in haar gedrag, dat de Belgische staat dan ook faalt om aan te tonen dat zij een gevaar zou zijn voor de openbare orde, dat in die zin een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden kan worden, dat er op geen enkele wijze een onderzoek werd gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat, dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering is van deze maatregelen, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt, dat dat *in casu* geenszins het geval is, dat de verwerende partij het oordeel dat haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te schaden enkel baseert op het aanhoudingsmandaat en de poging tot een vermeend wanbedrijf zonder dat enige schuld vaststaat, dat de overheid niet kan aantonen dat zij een gevaar voor de openbare orde zou vormen, temeer omdat zij zo goed als meteen werd vrijgelaten onder betaling van een borgsom, dan ook niet dienstig. Immers blijkt uit de motieven betreffende de duur van het inreisverbod dat de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar proportioneel acht in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde omdat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om de openbare orde te schaden. Deze laatste vaststelling is niet foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, nu uit de bestreden beslissing blijkt en de verzoekende partij niet weerlegt of ontkracht, het weze herhaald, dat zij op 31 mei 2025 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst voor "*wapens – verboden wapen – fabricatie, verkoop, invoer, dragen*", waarbij wordt benadrukt dat er in haar hoofde ernstige aanwijzingen van schuld bestaan.

3.12. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij haar zelfs niet ondervraagd heeft in het bijzijn van een tolk Turks. De Raad merkt vooreerst op dat uit de "*(v)ragenlijst recht om gehoord te worden*" van 10 juni 2025 (administratief dossier, stuk 31) en de vertaling (administratief dossier, stuk 32) blijkt dat de verzoekende partij een gericht antwoord heeft geformuleerd op alle in deze vragenlijst gestelde vragen. Zij toont voorts niet aan welke relevante elementen zij tijdens een gehoor in het bijzijn van een tolk Turks bijkomend had kunnen verschaffen die het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen of beïnvloeden. Haar betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

3.13. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat nergens aannemelijk wordt gemaakt waarom een inreisverbod van drie jaar proportioneel en redelijk zou zijn, gaat zij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, zoals die werden uiteengezet in punt 3.10., waarin wordt gesteld dat gelet op hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat deze motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zijn. Zij toont met haar betoog overigens niet aan dat de opgelegde duur van het inreisverbod *in casu* disproportioneel of onredelijk zou zijn.

3.14. Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij "*overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan*" noch dat zij "*kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden*". Er blijkt evenmin dat dat voornoemde motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod foutief, onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel blijkt in die zin niet. Ook de schending van enig ander algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.15. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

N. VERMANDER